

Arrest

nr. 161 993 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X
2. X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit X, en X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit X, op 25 september 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2015 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CARLIER, die loco advocaat P. NELISSEN GRADE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 oktober 1971.

De tweede verzoekende partij verklaart de Filipijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 december 1977.

De derde verzoekende partij bezit de Nederlandse nationaliteit, is geboren op 21 oktober 2011 en is het gemeenschappelijk kind van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 18 september 2009 trouwt de eerste verzoekende partij met de tweede verzoekende partij.

Op 26 februari 2015 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van een werkzoekende.

Op 26 februari 2015 wordt voor de derde verzoekende partij een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neergaande lijn van de eerste verzoekende partij.

Op 20 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste en de derde verzoekende partij. Deze beslissing wordt aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 augustus 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Citeren van beslissing In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 26.02.2015 werd ingediend door: Naam: H.(...), E.(...) , Nationaliteit. Nederland ; Geboortedatum: 18.10.1971 , Geboorteplaats: Etten-Leur, Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te: (...)

+ kind: H.(...) , M.(...) J.(...) (...)

om de volgende reden geweigerd :1

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 26.02.2015 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4, 1° van de wet van 15.12.1980).

Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: inschrijvingsattest van de VDAB dd. 02.03.2015 en sollicitatiebewijzen.

Uit verder onderzoek blijkt dat betrokkene zijn laatste dag van tewerkstelling had op 30.06.2004. Sindsdien werd hij niet meer gemeld voor tewerkstelling. Het verblijfsrecht als werknemer kan betrokkene daarom niet bekomen, van huidige tewerkstelling is immers geen sprake (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Aan de hand van de voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld betrokkene is ingeschreven bij de VDAB en dat hij gesolliciteerd heeft naar een job. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft. Betrokkene is weliswaar aan het solliciteren en legt ook een uitnodigingsbrief voor waaruit blijkt dat hij meedoet aan het tweede deel van een examen tot verkeersleider. Hiervan werd geen uiteindelijk resultaat ingediend, waardoor er niet achterhaald kan worden of betrokkene al dan niet verder raakte in de sollicitatieprocedure. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene effectief beschikt over een concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst aan de slag te kunnen. Betrokkene zijn laatste tewerkstelling nam een einde op 30.06.2004. Na deze datum is betrokkene er niet meer in geslaagd om nog maar één dag te kunnen werken, al was het op proef of in interim verband. Zijn kansen op Belgische arbeidsmarkt zijn er dus niet op vooruitgegaan, integendeel, ze zijn er sterk op achteruitgegaan.

Gezien bovenstaande elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aangezien het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd wordt, kan ook verblijfsrecht voor zijn minderjarig kind niet erkend worden. Er kan voor het kind helemaal geen toepassing gemaakt worden van het artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van het kind, om zich bij te voegen. Aan de vader wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

Zijn minderjarig kind dient hem te vergezellen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 26.02.2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Op 20 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de tweede verzoekende partij. Deze beslissing wordt op 28 augustus 2015 aan de tweede verzoekende partij ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 15.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van artikel 23, 1° van de Grondwet.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele motiveringsplicht en van het behoorlijk overheidsgedrag.

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 9 van het Handvest.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1 De verzoekende partijen adstrueren hun middelen als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 15,2 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van artikel 23,1° GW

Artikel 15,2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat "iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat."

Artikel 23,1° van de Grondwet waarborgt onder meer het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen.

De weigering tot verblijf van meer dan drie maanden en het bevel het grondgebied te verlaten, belemmert de heer H.(...) in de uitoefening van voormeld recht. Zo zal hij niet meer kunnen zoeken naar werk in België.

De heer H.(...) is sedert 2 maart 2015 ingeschreven bij de VDAB en op 4 juni 2015 heeft hij een aangifte van zijn persoonlijke en familiale toestand gedaan bij de RVA.(stuk 13)

Een van de motiveringen van de Dienst Vreemdelingenzaken om de heer H.(...) het recht op verblijf te ontzeggen, is het feit dat hij niet voldoende aantoonde dat hij een reële kans op tewerkstelling in België heeft.

Meer nog, de dienst gaat er onterecht van uit dat hij sedert 2004 werkloos is.

Zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken, heeft de heer H.(...) wel degelijk van 2004 tot 2015 niet stil gezeten en heeft hij voor DHL International in Bahrein gewerkt. (stuk 8) Hij is zijn job in Bahrein verloren omwille van herstructureringen binnen het bedrijf. (stuk 5) De stopzetting van zijn tewerkstelling is dus geenszins aan verzoeker te wijten. Integendeel, hij heeft een gezin te onderhouden aldus wil hij zo snel als mogelijk opnieuw een job vinden.

Evenwel kan niet over dergelijke korte termijn, nl. van maart 2015 tot augustus 2015 worden beoordeeld of de heer H.(...) al dan niet een reële kans op de Belgische arbeidsmarkt heeft. Uit de stukken blijkt dat hij nooit eerder werkloos is geweest en dat hij momenteel opnieuw actief op zoek is naar een job. (stuk

9+10+) Dat hij zich na een carrière van 10 jaar moet richten op een andere job, zal vanzelfsprekend wat tijd kosten. Zijn (internationale) ervaring bij een multinational als DHL, zijn vorming in België en de hieruit voortvloeiende diploma's, zijn Belgisch rijbewijs (stuk 18 + 19) en zijn band met België zal de heer H.(...) alleszins moeten helpen bij zijn zoektocht naar een job.

Uit de stukken blijkt eveneens dat de heer H.(...) de Engelse taal meer dan naar behoren machtig is. (stuk 10)

Om voormelde redenen is aan de heer H.(...) niet voldoende tijd verleend zich te bewijzen in zijn zoektocht naar werk en aldus is zijn recht op vrijheid van beroep en recht om werk te zoeken geschonden.

Het middel is bijgevolg gegrond.

Tweede middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de materiële motiveringsplicht in feite

Er is sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht in feite doordat de Dienst Vreemdelingenzaken er onterecht van uitgaat dat de heer H.(...) na 30.06.2004 geen enkele dag meer heeft gewerkt.

De heer H.(...) kan wel degelijk bewijzen dat hij van 2004 tot 2015 heeft gewerkt. (stuk 8)

De Dienst Vreemdelingenzaken was klaarblijkelijk niet voldoende op de hoogte van de ware toedracht van het carrièreverloop van verzoeker. Zij baseert zich met andere woorden op foutieve gegevens in haar motivering.

De heer H.(...) heeft gedurende 10 jaar voor DHL te België gewerkt en vanaf 2004 heeft hij de opportuniteit gehad zijn carrière verder uit te bouwen voor DHL in Bahrein. Het feit dat hij kan genieten van de overzeese sociale zekerheid, duidt aan dat zijn band met België nooit verbroken is geweest.

Eveneens duidt dit aan dat hij altijd de intentie heeft gehad zich opnieuw te vestigen in België en zijn leven hier verder uit te bouwen. Zijn job in Bahrein was een unieke gelegenheid om internationale ervaring op te doen en deze ervaring nadien aan te wenden voor een succesvolle loopbaan in België.

Dat hij momenteel werkloos is, is te wijten aan een omstandigheid die volledig buiten zijn wil heeft plaats gevonden.

Het middel is bijgevolg gegrond.

Derde middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de formele zorgvuldigheidsplicht – het behoorlijk overheidsgedrag

Zoals reeds aangekaart in het tweede middel, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken er – zonder enig bewijs- van uit dat de heer H.(...) reeds sedert 2004 werkloos is. De heer H.(...) kan het tegenbewijs leveren.

Eveneens neemt de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een periode van 5 maanden (inschrijving VDAB sedert 02.03.2015 tot datum beslissing 20.08.2015) in overweging om tot het besluit te komen dat verzoeker geen reële kans meer heeft op de Belgische arbeidsmarkt.

Bovendien houdt De Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening met de voorgeschiedenis van de heer H.(...). Dat hij van 1976 tot 2004 altijd in België heeft gewoond, dat zijn jeugd zich hier heeft afgespeeld en dat eveneens de rest van zijn familie in België is gevestigd, wordt niet in aanmerking genomen. (stuk 2 + 7)

Van een normale, redelijke en zorgvuldige overheid mag toch verwacht worden dat zij slechts een beslissing ten gronde neemt na voldoende geïnformeerd te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken schijnt niet de minste moeite te hebben verricht om bij verzoeker bijkomende bewijzen op te vragen, laat staan, zelf enige opzoeking uit te voeren door middel van een attest van woonst met historiek.

Bijgevolg is het middel gegrond.

Vierde middel: schending van artikel 8 EVRM en artikel 9 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt tot slot artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens alsmede artikel 9 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Beide artikelen waarborgen het recht op eerbiediging van het familie-en gezinsleven van eenieder.

Het bevel tot verlating van het grondgebied impliceert dat de heer H.(...) wordt gescheiden van zijn ouders en zijn zus die in België wonen en dat jongeheer M.(...) H.(...) wordt verhinderd een band op te bouwen met zijn grootouders en tante. (stuk 7)

Er bestaat geen twijfel dat zowel de heer H.(...) als zijn familie een zeer hechte band hebben met België, ongeacht hun Nederlandse nationaliteit.

De heer H.(...) heeft in zijn heel leven slechts 5 jaar in Nederland gewoond en voor het overige, van 1976 tot 2004 in België. Bijgevolg is hij zeer gehecht aan de sociale, culturele en familiale banden in België.

Dat hij deze band zelfs gedurende zijn tewerkstelling in Bahrein wenste te behouden, blijkt uit het feit dat hij aangesloten was bij de Dienst voor de Bijzondere Socialezekerheidsstelsels aan het stelsel van de overzeese sociale zekerheidsregeling van 01/07/2004 tot 28/02/2015 (stuk 11). Zijn band met België is aldus nooit verbroken. Hieruit blijkt dat hij de intentie had om ooit naar België terug te keren, om terug te keren naar zijn 'thuis'.

Door de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de heer H.(...) onttrokken van de nabijheid en contacten met zijn familie in België.

Ook de zoon van de heer H.(...) en mevrouw N.(...) zal nooit de kans hebben een hechte band op te bouwen met zijn grootouders.

Het weze verder opgemerkt dat het zoontje van verzoeker momenteel school loopt in België. De integratie van het zoontje in België heeft aldus reeds aanvang genomen. (stuk 21)

Het middel is bijgevolg gegrond."

2.1.2 De verzoekende partijen voeren de schending aan van de formele motiveringsplicht en stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met hun voorgeschiedenis en dat zij er onterecht van uit gaan dat de eerste verzoekende partij sedert 2004 werkloos is.

2.1.2.1 De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle stukken die zijn neergelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). De motivering van de verwerende partij is dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht als werkzoekende te verkrijgen, daar zij niet bewijst dat zij een reële kans heeft op een tewerkstelling. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Voor zover de verzoekende partijen betogen dat zij stukken kunnen voorleggen die de bestreden beslissing zouden tegenspreken, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier niet van op de hoogte was en dat het niet kennelijk onredelijk is dat zij er dan ook geen rekening mee heeft gehouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.2 De verzoekende partijen voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij stellen dat de verwerende partij er onterecht vanuit gaat dat de eerste verzoekende partij niet meer heeft gewerkt na 30 juni 2004 en dat zij dus de bestreden beslissing baseert op foutieve gegevens. De Raad onderzoekt de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), daar de aanvraag tot verklaring van inschrijving als werkzoekende op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)"

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij de volgende stukken heeft neergelegd bij haar aanvraag tot verklaring van inschrijving als werkzoekende van 26 februari 2015:

- Nederlands paspoort van de eerste verzoekende partij;

- inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 2 maart 2015.

Bij de aanvraag wordt de eerste verzoekende partij verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 25 mei 2015, sollicitatiebrieven en bewijzen een reële kans te maken om te worden aangesteld, neer te leggen. Ten gevolge hiervan legt de eerste verzoekende partij op 15 april 2015 de volgende stukken neer :

- uitnodiging sollicitatietesten bij B. d.d. 3 februari 2015;
- uitnodigingsbrief tweede deel van sollicitatie bij B. d.d. 3 april 2015.

De verzoekende partijen betwisten niet dat dit de enige documenten zijn die zijn neergelegd. Zij stellen echter dat de verwerende partij zich baseert op foutieve gegevens en dat zij *“klaarblijkelijk niet op de hoogte was van de ware toedracht van het carrièreverloop van verzoeker.”* De verzoekende partijen leggen verschillende stukken neer bij hun verzoekschrift. Daarnaast stellen zij ook dat van een *“normale, redelijke en zorgvuldige overheid”* mag worden verwacht dat zij zelf enige opzoeking verricht en pas daarna een beslissing neemt. De verzoekende partijen betogen hier dat een schending heeft plaatsgevonden van het behoorlijk overheidsgedrag.

De Raad merkt op dat *in casu* de bewijslast bij de verzoekende partijen ligt. Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling moet bewijzen dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Op grond van de bovenvermelde stukken is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen. De verwerende partij kan enkel een beslissing nemen op basis van de stukken die haar worden aangereikt. Wat betreft de stukken die de verzoekende partijen voegen aan hun verzoekschrift, wijst de Raad erop dat deze niet voor het nemen van de bestreden beslissing bekend waren aan de verwerende partij. Zij kon er dus ook geen rekening mee houden. Daar waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij de plicht had om bijkomende informatie te vragen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing het antwoord is op een door de eerste verzoekende partij ingediende aanvraag, waarbij het aan haar is om de nodige bewijzen aan te brengen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om verdere onderzoeksdaten te stellen, teneinde de door de aanvrager neergelegde bewijzen verder te stofferen. De eerste verzoekende partij werd er bij het indienen van haar aanvraag op gewezen welke stukken zij nog moest neerleggen. Zij heeft nagelaten om alle nuttige stukken neer te leggen. De verwerende partij kan dit niet verweten worden, noch had zij, nadat zij uitdrukkelijk gevraagd had aan de eerste verzoekende partij om de nodige stukken neer te leggen, een extra onderzoek moeten voeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.3 De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 15.2 van het Handvest en van artikel 23, 1° van de Grondwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Artikel 15

Vrijheid van beroep en recht om te werken

- 1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.*
- 2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat.*

(...)”

“Art. 23

Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

- 1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;*

(...)”

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing hun zal belemmeren in de uitoefening van het recht op arbeid.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen invloed heeft op het recht op arbeid van de verzoekende partijen. De bestreden beslissing stelt dat de eerste verzoekende partij niet aantoonde dat zij een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld, waardoor een verblijf van meer dan drie maanden

wordt geweigerd. De ingeroepen bepalingen kunnen niet dienstig worden ingeroepen om een legaal verblijf in België te verkrijgen.

De verzoekende partijen maken een schending van artikel 15.2 van het Handvest en van artikel 23, 1° van de Grondwet niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.4 De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9 van het Handvest.

2.1.2.4.1 Artikel 9 van het Handvest luidt als volgt:

*“Recht te huwen en recht een gezin te stichten
Het recht te huwen en het recht een gezin te stichten worden gewaarborgd volgens de nationale wetten die de uitoefening van deze rechten beheersen.”*

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren in hun verzoekschrift waarborgt artikel 9 van het Handvest niet het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. Deze bepaling waarborgt het recht om te huwen en een gezin te stichten. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen invloed heeft op het recht om te huwen en een gezin te stichten van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat artikel 9 van het Handvest wordt geschonden. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.4.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn, met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In casu betogen de verzoekende partijen dat zij een gezin vormen met de ouders en zus van de eerste verzoekende partij, respectief de grootouders en tante van de derde verzoekende partij. De verzoekende partijen stellen dat de derde verzoekende partij gehinderd wordt om een band op te bouwen met haar grootouders en dat een weigering van verblijf ervoor zorgt dat de verzoekende partijen onttrokken worden van de nabijheid en contacten met de familie in België. Om de gezinsband te staven leggen de verzoekende partijen een attest van gezinssamenstelling voor, gedateerd op 9 april 2015. Uit het attest van 9 april 2015 blijkt dat de verzoekende partijen bij de ouders van eerste verzoekende partij in Tervuren wonen. In de bestreden beslissing en het verzoekschrift wordt echter gesteld dat de verzoekende partijen verblijven in Oud-Heverlee. Voorts worden met betrekking tot de zus van de eerste verzoekende partij de volgende bewijsdocumenten neergelegd: een bewijs van inschrijving als zelfstandige in België op naam van de zus van eerste verzoekende partij, een bewijs van huwelijksluiting tussen Y.H. en de heer K.L. en een document ter staving van het duurzaam verblijf op naam van mevrouw I.H..

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De stukken die de verzoekende partijen hebben neergelegd ter staving van het gezinsleven tussen de eerste verzoekende partij die meerderjarig is en haar ouders en zus en het gezinsleven van het minderjarig kind tussen zijn grootouders en tante tonen geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen de verzoekende partijen en voormelde personen op het moment van de bestreden beslissing. De bloedverwantschap wordt aangetoond aan de hand van deze documenten, maar ze vormen niet het begin van bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van

het EVRM. Een meer dan een gewone affectieve band tussen hen en hun familieleden wordt niet aangetoond. Het bestaan van een gezinsleven, zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM, wordt hier niet aannemelijk gemaakt. Daarenboven hebben de verzoekende partijen naar eigen zeggen jaren in het buitenland geleefd.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij een zeer hechte band hebben met België en dat de eerste verzoekende partij zeer gehecht is aan de sociale, culturele en familiale banden in België, wijst de Raad erop dat zij geenszins concreet het bestaan van een privéleven in België aantonen nu de eerste verzoekende partij sinds 2004 in het buitenland heeft gewoond en pas in de loop van 2015 naar België is teruggekeerd. Voorts kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het schoollopen van de derde verzoekende partij sedert 1 september 2015, daar het schoollopen begonnen is na het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partijen in gebreke blijven om het bestaan van een gezinsleven en van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin wordt aangetoond. Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). *In casu* tonen de verzoekende partijen niet aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hun familieleven met respectievelijk de ouders en zus/tante verstoort in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partijen in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met deze familieleden.

2.1.2.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel ingeroepen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen andere middelen hebben ontwikkeld in hun verzoekschrift. Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS